

som jeg stadig bejæmper; men denne Aand mener jeg, har paa ingen Maade bejælet Demokratiet her i de sidste 10—20 Aar, netop i den Tid, da det høitærede Medlem har været den ledende Aand. Jeg har i sin Tid hørt den Fabel, at det danske Demokrati vilde træde Videnskab og Kunst under sine Transtøvler. Jeg har ogsaa en Tid lang, da jeg stod det offentlige Liv fjernt, troet paa denne Fabel, men jeg behøvede ikke at komme det synderlig nær, før jeg saa, at det aldeles ikke var Tilfældet, og her vil jeg give det høitærede Medlem fra Kolding den Roes, at jeg mener, at han har sandelig ikke været bejælet af denne Smaalighedens Aand, han har tvertimod ved mange Veiligheder viist, at han ikke var bejælet af den, ligesom vi jo vide, at mellem hans Karakterfeil er ingenlunde denne smaalige Nærighed. Det høitærede Medlems Foredrag gik væsentlig ud fra en Grundforestilling, som jeg aldeles ikke kan være med til. Han betragtede nemlig det, at Thinget muligvis nu ret snart ved sin Afstemning bevilger disse Museer og disse Laboratorier, som om vi skjænkede en Gave til det høitærede Ministerium. Den Betragtning forekommer mig at være overordentlig forfærdet. Jeg mener, som jeg sagde i Gaar, at det er det danske Folk, som gjør sig selv en Foræring. Jeg vil her minde om en bekjendt Historie. Der er vist mange af Thingets Medlemmer, der have hørt om den Mand, der paa sin Kones Fødselsdag forærede hende et Dustn Manchesterjorter. Han forærede hende dem, sagde han, fordi han vidste, at hun var en god og fortræffelig Kone, og hendes højeste Glæde maatte jo være, at han selv havde Alt, hvad der hørte til hans personlige Velbefindende. Jeg tror, at Forholdet er et ganske lignende, hvis vi votere disse Museer og disse Laboratorier til den høitærede Kultusminister; thi han er i Virkeligheden saa stillet paa samme Maade som denne Ugtehustru. — Jeg har endnu et Par Ord at sige til det høitærede — nei, det er kun Medlemmet fra Kolding, jeg kalder „høitærede“, de Andre maa nøies med „ærede“ — det ærede Medlem fra Veile (Falkensjerne), og jeg vil da gjøre en Indsigelse mod den Maade, hvorpaa han talte om Universitetet og Universitetets Professorer. Det forekommer mig,

at han var lidt for stræng mod dem og ganske særlig mod det juridiske Fakultet. Vi maa jo dog ikke glemme, at der i det juridiske Fakultet....

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem maa erindre, at jeg har bedt om ikke at forfølge den Tankegang, som det ærede Medlem for Veile Amts Edie Valgfreds var inde paa.

Ordføreren (Bingel): Ja, jeg vilde komme ind paa at angribe en Mand, som ikke er til Stede i dette Dieblit, Jordanseren for Reaktionenens Ranskan her i Landet, men det vil nu helt falde bort. Jeg vil da slutte med nogle ganske almindelige Bemærkninger. Jeg har allerede udhævet i mit foregaaende Foredrag, hvilken stor Betydning jeg mener at Oplysningsarbejdet har for det menige danske Folk og for Demokratiet. Jeg mener at det hører til de allervigtigste Grundformaal, som et virkeligt Demokrati overhovedet har at forfølge, at fremme dette Arbejde, men Forudsætningen er naturligvis den, at den store Centralanstalt for Oplysningen og Undervisningen i vort Land kommer i indre Forbindelse med Folkets forskellige Dele, og jeg veed saa overordentlig godt, at disse Forbindelser langt fra endnu ere tilveiebragte i den Grad, som de burde tilveiebringes. Men dog siger jeg, der er den anden Op-gave for Demokratiet. Den første er den, at bringe den oprindelige Rilde til at sprudle kraftig og klart. Det er det Arbejde vi i dette Dieblit ere i Færd med, idet vi arbeide for dette Lovforslag. Men det Næste er dette, at bygge Ledningsrør ud over det hele Land, for at der kan komme en frugtbar Strøm af Kundskab ud alle Vegne, til alle Klasser, selv til de aller ringeste. — Saa vil jeg sluttelig gjerne endnu tillade mig en eneste almindelig Bemærkning, og saa skal jeg ikke længere trætte det høie Thing. — Vi se jo, hvorledes Veie ere lukkede for vort Folk i Almindelighed, som tidligere netop have staaet det aabne. Vi vide, hvor megen frigerist Berømmelse vort Land i gamle Dage har vundet, vi vide, hvor mange Laurbær vore Søfolk have høstet. Men netop den Veie, der af en af vore største Digttere er betegnet som de „Danskes Veie til Roes og Magt“ er jo, om ikke spærret for os, saa dog bleven